

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Ağustos 2015

Sayı: 206

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Şiddet ve çatışma yayılıyor:
Gerici ve bölücü siyasetlere karşı
tek çözüm kitlelerin birliğidir**

Suriye ve Irak Kürt bölgeleri günlerdir bombalanıyor, çatışmalarda ölenler, bini aşkın gözaltı var. Devletin şiddet için önceki bahanesi Irak'ta Kürt devleti kurulmasını engellemekti, şimdi ise Suriye'de Kürt devleti kurulmasını engellemek. Aylar öncesinden yapılan hazırlıkla oluşturulan savaş ortamı ile HDP üzerinden ama esas olarak ölümler üzerinden, sadece Kürt kitleler değil, en küçük bir itirazı olan herkese gözdağı veriliyor; kitlelerin iktidarı geriletmesinin adeta intikamı alınıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birliktir.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Hem devletin hem de PKK'nin aylar öncesinden hazırlık yaptığı görülüyor; demek ki "Dolmabahçe anlaşması" seçimi sorunsuz geçirmek içindi.

Emperyalist devletlerin belirleyici güçleri ve yöneticileri, Ortadoğu'da halkları, din, mezhep, milliyet, cinsiyet temellerinde bölen siyasetler izledi, izliyor. Erdoğan ve AKP de Türkiye'de bu siyasetin devamını izliyor.

Silahlı veya silahsız Kürt örgütler düşman görülüp Kürt mücadelesinin, Suriye'de ve Türkiye'de güç kazanmasını engellemeye kilitlenen AKP önderleri, Erdoğan ve devlet, gerici örgütlerin kendi siyasetlerine yarayacak her türlü çalışmasına, savaşına, katliama göz yumdu. Nusra Cephesi, IŞİD gibi hem Suriye'de hem de Türkiye'de katliamlar yapmış örgütler, gizliden desteklendi.

Türkiye'nin, Suriye'de yönetimin değişmesi için islamcı ve gerici güçleri destekleme siyasetinin sonu geldi. Bölgede esas söz sahibi olan ABD, artık AKP'nin desteklediği örgütlerle değil, IŞİD'e karşı başarı kazanacak şekilde savaşan Kürt örgütlerle birlikte çalışıyor. Uzun süredir dirense de hükümet, ABD'nin savaş planlarının bir parçası oldu. İncirlik, Irak'ı yıkan uçaklarla dolacak.

Elbette bu durum, bölge halklarına refah değil, eskisi gibi acı ve ölüm getirecek. Daha yakındaki Türkiye'nin üslerinden kalkan uçakların, hiçbir ayırım yapmayan bombaları, daha fazla yağacak. Afganistan'da, Irak'ta olduğu gibi siviller öldürüldüğünde ya "terörist" denecek ya da "yanlışlık" oldu.

Savaş ve ölüm için gösterilen çabaların onda biri bile silahların susması için gösterilmiyor. AKP hükümeti bir yandan taraf değiştirip bu kanlı koroya dahil olurken diğer yandan bu fırsattan yararlanarak, kendine düşman gördüğü PKK'yi bombalayarak, tüm topluma gözdağı veriyor. Kendi halkını, kendi topraklarını bombalayan başbakan, bunu övünülecek bir durum sanacak kadar aciz. Bugüne kadar suratı gülenlerin şimdi ağızlarından ölüm, intikam lafları düşüyor.

ABD'nin Irak işgalinin yol açtığı yıkımlar, Irak'taki diktatörlük dönemini aratacak düzeye ulaştı. Hatta bir başka diktatör olan Esad'ı bile. Yemen'de benzeri bir sürece ilerliyor. Elbette Ortadoğu'da ve çevresinde, diğer ülkelerde de diktatörler var. Onların yerinde kalmasının nedeni, halklarının memnun olması değil, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin onlardan memnun olmasıdır.

Ortadoğu'daki savaş ve çatışmalar, Türkiye'nin içine işlemiş durumda. Büyük güçlerin çıkarları temelinde halkları bölen ve birbirine düşman eden siyasetler nedeniyle bu duruma gelindi. Bugünkü gidişatı değiştirecek tek yol, başta Kürt ve Türk kitlelerin birliği ve çatışmaya sürülen tüm kitlelerin, bölünmüşlüğü, düşmanlıkları sona erdirecek dayanışma ve ortak çabasıdır. (02.0.2015)

Emekçinin Gündemi

Oyak-Renault'daki son gelişmeler

Grevden sonra idare iki defa karşı saldırıya geçip işçilerin tepkisini ölçmeye çalıştı.

İdare, ilk saldırısını fabrikada sevilmeyen bir işçiyi işten çıkararak gerçekleştirmeye çalışınca tetikte bekleyen işçilerin tepkisi aniden gelişti ve yeni bir grev yayılmaya başladı. İdare hemen bu işçiyi işe geri aldı ve hazırlamış olduğu tuzak sökmedi. Çünkü işçiler bu işçiyi sevmiyoruz “işten atılması iyi oldu” oyununu yutmadı! Ek olarak da eyleme geçen işçiler, işten çıkarmada seçilen işçi temsilcilerinin onayını alma şartını idareye kabul ettirdiler.

İkinci saldırıda ise idare, seçilmiş 8 işçi temsilcisinin eskisi gibi işe dönmesini dayatınca aynı günün çıkışında çok kalabalık bir yürüyüş gerçekleşti. İdare yeniden hemen geri adım attı ve temsilcileri tanıdı. Aksi takdirde grevin yeniden başlayacağını somut olarak gördü. Yani işçilerin kitlesel eylemi, patronlara nasıl diz çöktüreceğini bir kez daha somut olarak gösterdi.

Bu iki saldırının da püskürtülmesi sonunda Renault idaresi, 26 mayısta grevi bitirmek için verdiği sözleri tutmak zorunda kaldı; MESS'in verdiği ikramiyeleri iki katına çıkararak yüksek ücretlere ayda 240, düşük ücretlere ise ayda 360 lira vermeyi kabul etti.

Artık idare, işçilerle kavgasında geri adım atıp işçilerin zaferini kabul etmiş gibi görünüyor. Çünkü üretilen Clio4 model arabalara çok büyük sipariş ve talep var ve Renault bu talebi karşılamakta sorun yaşıyor.

Grev nedeniyle Renault Bursa'da en az 12 bin araba üretimi kaybına uğradı ve bu nedenle de Flins fabrikasında (Paris bölgesinde) üretim çılgınlığı var. Flins idaresi, gece vardiyasını 23 mayısta durdurmuştu. Şimdi

yeniden gece vardiyası istiyor. Yine de ekimden önce önemli bir üretim artışı olanağı görülüyor. İdare gerçekten sıkıştı, talep çok arttı, ama bir türlü karşılayamıyor. Hem Bursa'da hem de Flins fabrikasında, yana yana fazla mesai kabul edecek işçiler arıyor. Ama özellikle de Bursa'da, fazla mesai yapacak “gönüllüleri” bir türlü bulamıyor.

Renault idaresi önümüzdeki dönemde, özellikle de Bursa'daki fabrikasında, hiçbir sıkıntı yaşamak istemiyor. Çünkü işçilerin artık boyun eğmediğini görüyor ve üretim için gerekli en az 6 aylık dönemde, güç dengesinin işçilerden yana olduğunu görerek karşı saldırıya geçmeyi tercih etmiyor.

İşçilerin gündeminde ise güçlerini nasıl koruyacakları ve çıkarlarını savunmak için hareketlerini nasıl denetleyip sürdürecekleri var.

Bu açıdan bakıldığında sorunlardan biri sendika seçimi. Bu konuda 4 olasılık var.

-Yeni bir sendika oluşturmak: Sol militanların TOMİS isimli bağımsız sendika girişimi var. Ancak bu girişimcilerin fabrika içerisinde bir varlıkları olmadığı gibi işçilerin çoğunluğu onlara güvenmiyor.

-Hak-İş: Hükumete yakın olan sendika yaptığı girişimlerde başarılı olamadı. İşçilerin çoğunluğu karşı, çünkü Hak-İş kırım tazminatlarının kaldırılmasını savunuyor ve işçiler de bunu biliyor.

-Türk-Metal-İş: İşçilerin bu patron yanlısı sendikaya karşı büyük bir öfke ve kını var. Ama idare sendika taraftarı ve ilk fırsatta geri getirmek istiyor.

-Birleşik-Metal-İş: Sol bir sendika olduğunu iddia etse de işçilerin çoğunluğunun gözünde onun da Türk-Metal'den çok fazla bir farkı yok. İşçilerin çoğu Birleşik Metal'in bulunduğu yerlerde tutumu ve

kazanımlarının çok da farklı olmadığını düşünüyor.

İşçiler, sendikacıların, patronlarla birlikte kapalı kapılar ardında çevirdikleri dolapları yeniden yaşamak istemiyor ve bu nedenle somut istekleri var: 1-Üç yıllık sözleşme istemiyorlar. Fiyat artışlarının denetlenmediği ve zirve yaptığı bir ortamda 3 yıl boyunca %2 veya 3'lük ücret zammıyla nasıl geçiniriz diyorlar. 2-Temsilcilerin 2 yıldan daha uzun süre için seçilmesini istemiyorlar. 3-Sendika aidatının, bir günlük ücret yerine, 2 saatlik ücreti geçmemesini ve de tüm hesapların işçilerin denetimi altında olmasını istiyorlar.

Özcesi, işçiler hareketlerini denetim altında tutmak istiyorlar ve bir işçi bunu şu şekilde ifade ediyor: “Hep birlikte hareket ettik. Alınan kararları demokratik bir şekilde hep beraber aldık ve temsilciler bize danışmadan bir karar aldıklarında, tepki gösterip onların kulağını hemen çekiyorduk!”

Renault grevi, on binlerce metal işçisinin ilham kaynağı olmaya devam ediyor. Bu nedenle de isteğimiz ve dileğimiz başarılı bir şekilde devam etmesi. Patronlar bu durumdan hiç de memnun değil ve şimdiden bu zaferin yenilgiyle bitmesi için işçileri bölmeye çalışıyor. Örneğin seçilen bazı temsilcileri satın alarak işçilerin birliğini bozmaya çalışıyor. Amacı işçileri bölerek, moral bozukluğuna yol açmak.

Şu ana kadar işçilerin morali bozulmadı. Ancak patron ve taraftarları boş durmuyor. İşçiler için tek yol, birlikteliklerini koruyarak mücadeleye devam etmek. Bu da bir kurtarıcı beklemeden hep birlikte hareket ederek mümkün. (29.07.2015)

İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek!

DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş sendikasında örgütlenmek istedikleri için işten atılan ve 1,5 aydır fabrika önünde direnen SeraPool işçilerinin direnişini kırmak için patron, işçilerin ailelerine telefonla baskı yaptı, ardından elektrikli suyu kesti lavaboları kapattı, işçileri polis ve TOMA'larla kuşattı. Son olarak da 115 işçi hakkında; üretim ve sevkiyat yapılmasını engellemek, çalışanları tehdit etmek iddiasıyla suç duyurusunda bulundu, işçilerin fabrikadan çıkarılmasını istedi.

14 yıllık kadın işçi çalışma koşullarını şöyle anlatıyor: "Ağır kum torbalarını kolumuzla kaldırıyoruz. Kaldırdım, dökmeye başladım belimde bir acı hissettim. Beni sandalyeye oturtular, bir daha kalkamadım. O halde hastaneye gittim. 1 kilodan fazla kaldırırsan iş kazası kabul etmeyiz denilerek tutanak tuttular. İşten atılma korkusuyla imzaladım. Ama mümkün mü çalışıp da ağır kaldırmamak? Ben kaldırmazsam o iş olmaz."

Başka bir işçi: Makine Operatörü olarak 13 yıldır çalışıyorum. 1.070 lira alıyorum. Aynı anda çalışan 4 ayrı makineye bakıyorum. Yemeğe bakımcı arkadaşlar yerime bakarlarsa çıkabiliyorum. Buna rağmen hiç saygı duymuyor, sürekli hakaret edip, eziyorlar. Kimse karşısında söz hakkına sahip değiliz. Çalışma ortamının rezilliğinden bahsetmiyorum bile. Üretimi durdurmadan başka bir çaremiz kalmamıştı."

SeraPool işçilerini en çok çocuk bezi fabrikası Kimberly Clark işçileri destekliyor çünkü geçen yıl ücret zammı için benzer bir mücadele yaşadılar. SeraPool işçisi anlatıyor: "Kimberly Clark işçilerinin çadırını her gün görüyorduk. Her gün servisle önlerinden geçiyorduk ama bir kere durup desteklemedik. "Bunlarda hiç akıl yok mu burada bu sıcakta bekliyorlar" diyordum. Demek ki akılları varmış. Patrona kaç tane patron destek amaçlı gelip gitti. Ama işçiler yan yana gelemiyor. Biz gitmiyorduk ki

onlar gelsinler. Şu anda başka bir fabrikada direniş olsa desteğe giderim."

Havuz seramiği üretilen fabrika, Mehmet Gönenç isimli bir patrona ait. 1987 yılında Anadolu Porselen adıyla elektroporselen imal eden şirket, 1995 yılında büyüyerek SeraPool adıyla, Türkiye'de ilk kez porselen havuz kaplama seramiği üretimine başladı. Şirket, üretimini %25 arttırarak %40'ından fazlasını 57 ülkeye ihraç etmekte övünüyor. Sitelerinde; 2015 yılında "dünya çapında marka olmak" hedefleniyor ve "SeraPool havuz, spor ve eğlence amaçlı toplu kullanımlarda fonksiyon, kalite, hijyen ve sağlamlık; özel amaçlı kişisel kullanımlarda lüks, konfor ve özgün tasarım sağlar" deniyor.

Bu süslü laflar ve vaat edilen konforun binde birini bile, tüm bu zenginlikleri üreten işçilere reva görmeyen patrona karşı çoğunluğu kadın olan işçilere mücadelelerinde başarı diliyoruz. (02.08.2015)

Gerici erkek zihniyeti kendi gösteriyor

Meclisin olağanüstü toplantısında, kadına hakaretten başka bir şey çıkmadı.

İki saat, kadına hakaret edemeden duramayan AKP'li Arınç'ın, kendisine itiraz eden HDP milletvekiline "bir kadın olarak sus" diye bağırды. Yani görüşleri, tutumu yanlış olduğu için değil, "kadın" olduğu için susmalıydı.

Üstelik eleştirilere rağmen, bu sözde olumsuz bir şey görmediğini söylüyor. Gerici dini kuralların şampiyonu sadece AKP

değil, kurana el basmayı yasaların üstüne çıkaranlar da aşağı kalmaz.

Gericilerin, islama dayandırdıkları "fıtrat" işte tam da bunu söyleme olanağı veriyor: Kadın, erkek karşısında susacak, boyun eğecek, haklı haksız, önemli değil.

Bu meclis daha fazla toplanmasa, kadınlar için yararlı olacak. Çünkü meclisin gündemindeki yasalardan biri de kadına yönelik fiziksel ve cinsel şiddetin, mahkeme gerektirmeden para

ödemesi ile "uzlaşma" konusu haline getirmesidir.

Özgecan'dan sonra kadın örgütleri, ceza indiriminin kaldırılmasını isterken, devletin tutumu tam tersi yönde.

Kadına yönelik şiddetin toplumsal temellerini yok etmek için parmağını kıpırdatmayanlar, suç olmaktan çıkarıp toplumun gündeminden de çıkarmayı hedefliyor. Ne de olsa kadınlar, erkekler ne derse susup kabul etmeli! Bilsinler ki kadınlar, susmayacak! (03.08.15)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sendika kaplumbağa hızıyla yürüyor

Sendika, belediyeden şartname ve personel listesini istedi. Daha önce vermeye yanaşmayan belediye, sendikanın yasal uğraşları sonucu, belgeleri vermek zorunda kaldı. Ama eksik! Sendikaya verilen personel listesi eksik hazırlanmış. Bakanlıktan yetki almış sendikayı, basit oyunlarla yıldırmaya ya da vazgeçirmeye çalışma politikası komik. Ancak sendika da, işçilerin ısrarına ve baskısına rağmen bir sonraki adımı atıp toplu sözleşme için baskı yapmıyor. İşçileri bilgilendirmiyor ve sendikal mücadeleye çağırıyor.

Belki kapalı kapılar ardından patronla şu veya bu düzeyde anlaşmak, işi halletmeye çalışıyor. Bunu bilemiyoruz. İşçi arkadaşlar arasında her geçen gün huzursuzluk artmaya başladı. Sendika, neyi bekliyor sorusu artık çok fazla söyleniyor. En son bir arkadaş “15 gün içerisinde sendika harekete geçmezse biz iş bırakıp, pankartlarımızla belediyeye yürüyeceğiz” dedi. Bu olumlu bir gelişme. Belki sendikayı da harekete geçirebilir.

Ramazanda müdür ve başkan yardımcısı, iftar yemeği düzenledi. Peyzaj ekibinde çalışan işçiler, yemeğe gelmek istemediler. Çünkü müdür, peyzaj ekibi dışında bütün işçilere (park sabitleri, şoförler, ustalar) bayram çikolatası dağıttı. Peyzaj ekibine yani en ağır çalışan işçilere, taşeron şirkete bağlı çalıştıkları için verilmedi. Belli ki maliyetten kaçmak istediler! İşçi arkadaşlar iftar yemeğine gelmek

istemeyince doğrudan belediye şefi, bir işçiye arayıp ikna etti. Çünkü eğer onlar gelmezse masa boş kalacak, başkan yardımcısı az kişiyi görünce kızacak! Saatlerce ölümüne çalıştırır sonra da yemeğe gelmesi için yalvarırlar. İşte onların iki yüzlülüğü.

Yemekte öncü işçilerden biri, başkan yardımcısı ile tartıştı. İşçi arkadaş, çalışma saatlerinden ve ücretlerden rahatsız olduklarını söyleyince başkan yardımcısı; “devlet bize bütçe veriyor ona göre hareket ediyoruz” dedi. İşçi arkadaş, komşu belediyedeki işçi ücretinin çok daha iyi olduğunu söyledi. Sadece park ve bahçeler müdürlüğü, yaklaşık 27 milyon liralık bir ihale yaptı. Bütçe azlığı bahane, sadece tek birimi bu kadar bütçeye sahipse, işçilere çok daha iyi ücret verebilirler.

Alt taşeronun taş ustaları sabah sekizden iftar saatine kadar çalışıp, iftardan sonra yine sabah beşe kadar çalışarak, yeni bir park bitirdiler. Emek gücünün muazzam sömürüsü. Üstelik ne başkan, ne başkan yardımcısı ne de tüm bu hazırlıkların baş sebebi “bakan” Müezzinoğlu, dönüp arkadaşlara, elinize sağlık demediler.

Belediye şartname dışındaki işleri taşeronla yapıyor. Ödemesi ise şartnamedeki işlerden biri yoluyla yapılıyor. “Giydirme” denilen gayri resmi yolla yani iş kalemleri dışında yapılan işlerin maliyeti ve %20 firma kârı, giydirme yapılarak ödeniyor. Giydirme, yapılan iş maliyeti kadar, dikilen çiçek sayısı artırılıp yapılıyor. Böylece taşeron daha fazla çiçek dikmiş gibi gösterilip, başka bir işin parası ödeniyor. Çünkü müfettiş gelip araziye dikilen çiçeği sayamaz. Kontrolü imkansız. Tüm bunlar gayri resmi.

İşçilere gelince her şey resmi, olmaz, yapamayız. Kendi işlerine gelince her şey mübah, yaparız! (Bir işçi)

Gıda

Sorunlar çoğalarak devam ediyor, böyle nereye kadar?

Hijyenik üretim bölümünde toplam 220 işçi çalışıyor. Geçen yıl aynı bölümde 550 işçi giriş-çıkış yapmış. Bu rakamları, sendika temsilcisi verdi. Bu bölüm, fabrikada en yoğun iş kazasının olduğu yer, işçiler orada çalışmak istemiyor. Temsilciler, ücretin düşük olması, hızlı çalışma nedeniyle iş güvenliğinin işçiler tarafından da hiçe sayıldığını söylüyor. Sorumluluğu üstünden atmanın bir yolu budur; işçiye suçlamak. Düşük ücret ve hızlı çalışmanın suçlusu ise yok!

İşçi değişimi çok olması nedeniyle, işe girmek isteyenlere çok iyi davranılıyor. Denemeye gelen işçi cennete düştüğünü sanıyor. Ama işbaşı yaptığında hiç de öyle olmadığı hemen anlaşılıyor. İşbaşı yapan her 10 kişiden 2-3'ü bir ayı doldurmadan ayrılıyor. En büyük sorunlardan biri servis. Adres alınıyor, güzergah belirleniyor ama servis yok, ilgilenen de yok.

Yine böyle bir sorun yaşayan bir kadın işçi, durumu servis sorumlusuna söylüyor ama işçiye tersleyip geri gönderiyorlar. Bu kez sendika temsilcisine söylüyor; hallederiz diyor ama yine ses yok. Bir ay bekleyip yine servis sorumlularına derdini iletince bu kez, hakaret ediyorlar. İşten çıkmayı düşünen işçi, temsilciye bile ulaşamıyor.

Temsilci, çok yoğun olduğundan elektronik posta istedi. Bu kez, kadın işçinin servis sorunu çözüldü ama genelde hep böyle.

Patron ve idarecileri gibi sendika temsilcileri de her zaman işçiyi suçlu buluyor. Aslında bu bir yöntem. İşçinin, her türlü çalışmayı, dayatmayı kabul etmesi için mücadele kararlılığını kırmak amacıyla yapılıyor. Metal işçileri bunu bir nebze kırdılar ve nasıl yapılacağını gösterdiler. Şimdiden sonra onların izinde yürümek gerek. (Bir işçi, 24.07.2015)

İşçiyi sömürmek, baskı uygulamak, hak vermemek, kibarlığı bozmuyor

Nihayet 2-3 işçi alındı derken, idarenin bilinçli bir planı, hazırlığı olduğunu öğrendik.

Bir süredir, şef ve müdürle aramızda gerginlik vardı. Bayram öncesinde müdür, aniden senelik izne çıkarıldığımı söyledi. 12 gün iznin var dedi. Oysa bu süre, yasal senelik izinden daha az. Bu nedenle itiraz ettim. Müdür, “diğer günleri işe gelmediğin günlerden kestik” diye cevap verince, o günlerde hasta olduğumu, bu nedenle gelemediğimi söyledim. Kendince uyanık müdür, hastalık raporu istedi. Kaçak çalıştırıldığımı, rapor almamın mümkün olmadığını söyleyince bozuldu, daha suçlu duruma düşeceği belli oldu. Onu kurtarmak için personel şefi, “kağıtları neden yaptırmadınız” diye araya girdi. Kaç yıldır orada çalışıyorum, sanki bilmiyor!

Sonunda senelik iznim yasal alt sınır olan 14 güne çıktı. Aslında 55 yaş üstü için bu da yasaya uygun değil.

İşbaşı yaptığımda şef, hala oruç tutmayan işçilere baskı yapıyordu. Yeni giren, başka iş

yerinden tanıdığım iyi bir işçi, Birkaç gün çalışıp oruç baskısı nedeniyle işi bırakmış.

Evden, su borularının patladığı haberi gelince, şefle, müdürle uğraşmadan, doğrudan eve gittim. Akşama telefon ettiler. Bana “bey” diye hitap etmemesini söylediğim müdür yine “bey” diyerek, sormadan işten çıktığım için çıkışımın verildiğini, haftalığımı almamı söyledi.

Bu lafta kibar müdür, kıdem tazminatımdan, ödenmeyen AGİ’den, verilmeyen fazla mesai ücretinden hiç bahsetmedi. İşçinin emeğini sömürmek, kibarlıklarını hiç bozmuyor!

Hemen avukatıma gidip bu haklarım için ihbarname gönderttim. Önceki iş yerinde de böyle olmuştu. Tüm hakkımı aldığım gibi çalışan işçiler de verilmeyen haklarını almaya başlamıştı.

Buradaki lafta kibar sömürücüler, hiç olmasa işçinin bazı haklarını, bir süre için olsa bile vermek zorunda kalacak. Sömürüden kurtulmak içinse bu düzeni değiştirmek gerekiyor. (Bir işçi)

Kamu emekçileri sözleşmelerinde yoklar!

Memurlar ve sözleşmeli personel dahil 5 milyon çalışanı etkileyecek toplu sözleşme 15 gün içinde bitirilecek.

Emekçileri, geçen yıl gibi Memur-Sen temsil edecek. Bu sendika, üye sayısını, üç yılda 30 kat arttırarak, dünya sendikacılık tarihine geçmiş durumda. Bu başarıyı, yaptığı çalışmalarla değil, AKP’li müdürlerin, çalışanlarını zorlayıcı teşvikleri ile yakaladığı emekçiler arasında çok iyi biliniyor.

Artık zorlamaya fazla ihtiyaç duymadıkları için temsilcileri iş yerlerinde “biz iktidarı destekliyoruz, bize üye

olun işinizi yapalım” diyerek üye topluyor.

Çok kısıtlı düzenlenmiş olan memur sendikalarının grev hakkı yok. Ücret pazarlığı, sadece göstermelik. Örneğin son sözleşmede anlaşma koşulları, devletin vermeyi önerdiğinden bile daha düşüktü. Zaten maaş artışı, hükümetin hiçbir zaman tutmayan “hedeflenen enflasyon” oranına göre yapılıyor. Böylece emekçilerin satın alma gücü düşürülüyor.

Kamuda çalışanların %85’i 3 bin liranın altında maaş alıyor. İş kolları arasında, farklı isimler altında verilen önemli ücret farkları var. Örneğin polisler, “yıpranma” tazminatı ve fazla mesai ile en yüksek ücreti alıyor. En çok çalışanın olduğu eğitim iş kolu ise eğitim düzeyi en yüksek olmasına rağmen maaşın en düşük olduğu iş kolu.

Kamuda çalışanlar, geçim derdi ile borç batağı arasında eziliyor. Emekli memurların durumu daha feci çünkü emekli aylıkları, maaştan %60 – 40 oranında az. Memur-Sen’in gündeminde ise evlenme yardımı, çocuk yardımı, bayram yardımı gibi konular var. Sendikanın başkanı, “cumhurbaşkanı, köprü inşaatı işçilerine fazladan bayram parası aldı, bize de verilsin” diyor.

Üyelerini emekçi değil, sadakaya muhtaç olarak gören bu sendikanın sözleşmesinden bir şey çıkmayacak. Zaten sözleşme dönemi, yasa ile emekçilerin çoğunun tatilde olduğu; okullar kapalı, adli tatil dönemi, bu zamana sıkıştırıldı. Emekçilerin, daha iyi bir yaşam için üretimdeki güçlerini göstermelerine, pazarlığa katılmalarına asla izin verilmiyor. (01.08.2015)

Siyasetin Gündemi

Koalisyon pazarlığı, çıkar pazarlığıdır!

Seçimin üzerinden iki aya yakın zaman geçmesine rağmen, yeni hükümet kurulmadı. Buna rağmen, askeri bombardıman dahil düzen için en önemli işlerde hiçbir aksaklık yok.

Yeni de iki yüzlülükle süren koalisyon görüşmeleri, yeni bir hükümet kurulması, hatta meclisin çalışması, çok önemli imiş gibi söz ediliyor.

Hem AKP hem CHP ve hem de MHP içinde koalisyon isteyenler kadar istemeyenler de var. Tahminler de az değil. En açık olarak Baykal, “görüşmeler tiyatro, kasımda seçim var” diyerek deneyimini konuşturdu.

Burjuvazinin önemli kesimleri, dernekleri ve medya aracılığıyla “büyük koalisyon” diyerek hükümetin kurulmasını teşvik eden kampanyası, bir ara kesintiye uğrasa da yeniden gündeme getiriliyor. Böylece, özellikle işleri aksayan ve devlet ihalelerinden istedikleri kadar yararlanamayanlar, devlet olanaklarından, ihale ve işlerden daha fazla pay kapmak için ıstahla, siyasileri itekliyor.

Ancak her fırsatta “seçilmiş” olduğunu söyleyen Erdoğan, sonucunu beğenmediği için son “seçimi” takmıyor. Bugüne kadar siyasi olarak çıkarına kullandığı “barış sürecini” yıkıp çıkarları için savaşı kullanacak kadar, iktidarını yıkılmaz sanıyor.

Erdoğan, cumhurbaşkanı seçildiğinden beri “güçlü yönetim” vurgusu yapıyor. Yani şahsi iktidarının tek yetkili olmasını savunuyor. AKP'nin tek başına iktidar olmaması, siyasetinde bir değişikliği

getirmedi: Güçlü hükümet yoksa, güçlü cumhurbaşkanı var!

AKP iktidarının son yıllarında, devletin para ve iş dağıtma muslukları, yönetim mekanizması son derece merkezileşmiş, neredeyse başbakanın elinde toplanmıştı. Erdoğan, bu konumu sayesinde,

patronların küçük bir kesimini palazlandırdı. Devletin ihale sayısı, ihaledeki para miktarı müthiş arttı ama işi alan şirket sayısı aynı oranda azaldı. Erdoğan'ı siyasi temsilcileri olarak destekleyen, Çin'e kadar onunla iş kovalayan bu patron çevreleri, ayrıcalıklarını ve kârlarını korumak için her tür siyasi ve ekonomik çılgınlığı göze almış durumda görünüyor. Ancak diğerleri de durumu kendi lehlerine dönüştürmek ya da yararlandıkları olanakları genişletmek istiyor.

Bu nedenle son haftalarda, ekonomik gerileme ve dalgalanmayı öne çıkarıp hükümet

kurulması teşvik ediliyor. En kötü ihtimalle seçim olursa AKP'yi sorumlu göstererek, daha da zayıflatılmasını hedefleniyor.

AKP çevresinde ise bir yanda HDP zayıflatma diğer yanda silahlı çatışma ve ölümlerin olduğu bir ortamda, bu partiye giden oylarını geri kazanmayı

garantileyerek seçime gitme siyaseti izleniyor. Bir AKP'li “on gün sonra anket yapıp” neden oldukları çatışmanın nasıl oya dönüştüğünü gördükten sonra koalisyonla karar vereceklerini açıkladı. Yani tek hedefleri; AKP'nin güçlü bir şekilde iktidarda kalması. Koalisyonun bir önemli yönü de başbakana, Suriye ve tüm Ortadoğu siyasetinde ABD ve diğer emperyalist güçlerin istediği yönde değişiklik yapma olanağı verecek olması.

“İslamcı” burjuvazi, çıkarlarından taviz vermemek için Erdoğan'ı saldırgan bir şekilde öne sürüyor. Bu durum kavganın da büyüklüğünü gösteriyor.

“Büyük koalisyon” bir süredir, çıkar kavgası nedeniyle birbirine düşmüş olan büyük patronların farklı kesimlerinin koalisyonu olacak. Ne koalisyondan ne de bu seçimde olduğu gibi yapılacak yeni seçimden de emekçiler açısından yararlı bir gelişme olmayacak vaatler dışında bir şey çıkmasını beklemek boşuna. (01.08.15)

Uluslararası Gündem

Güney Afrika

Marikana'da ölenler kitlelerin hafızasında

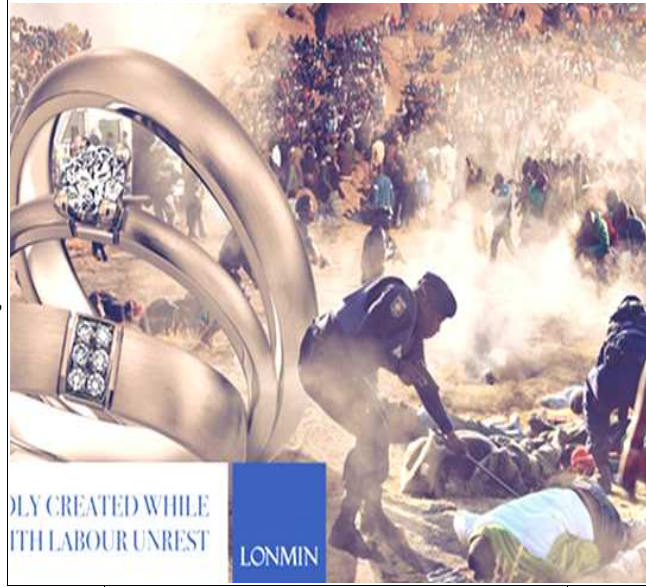
Güney Afrika hükümeti, 16 Ağustos 2012'de Marikana'daki platin madeni Lonmin'de öldürülen grevci 34 madencinin hangi şartlarda öldürüldüğüne ilişkin Farlam komisyonunun hazırladığı raporu ancak 3 aylık gecikmeden sonra yayınladı.

Raporda fazla rahatsız edici şeyler yok. Temel olarak, ek araştırma gerektiğine vurgu yapıp grevcilerin uyguladığı sözde şiddetten söz ederek, sendikanın grevi kontrol edemediği, Lonmin'in personelini korumak için gerekli önlemleri almadığı ve de yerel ve bölgesel polis kadrolarının yetersizliğinden bahsediyor.

Raporun ANC (Afrika Ulusal Kongresi) üst düzey yöneticileri arasında bu kadar tepkilere yol açması, çok yakıcı bir konuyu yeniden gündeme taşımasından. Bu konu yüzünden o zamanlar Güney Afrika maden alanında en büyük grevler yaşanmıştı. 646 sayfalık raporun çoğundaki ikiyüzlü, muğlak hukuki ifadeler dışında somut bazı şeyler anlatılıyor.

Dönemin askeri ve polis şeflerinin utanç verici yalanlarını, çarpıtmalarını ve gerçek sorumluluklarını ört bas etmek için yaptıklarını anlatan onlarca sayfa var. Rapordaki onlarca şahit ifadesi, çok açıkça para babaları, siyasetçiler ve devletin üst kadroları arasındaki suç ortaklıklarını, yoksullara nasıl birlikte saldırdıklarını, yoksulları

nasıl hor gördüklerini canlı bir şekilde gözler önüne seriyor. Özcesi iktidara gelen ANC hükümetinin Güney Afrika'da yolsuzlukları nasıl yaydığını ve genel uygulama haline dönüştürdüğünü somut bir

şekilde ortaya koyuyor.

Raporda yıldız gibi parlayanlardan biri de yakın zamanda başkan yardımcısı koltuğuna oturtulan ve büyük bir olasılıkla Başkan Jacob Zuma'nın varisi olacak olan Cyril Ramaphosa'dır. Ramaphosa, madenciler sendikasının eski kurucularından olup ırk ayırımcı rejiminin yıkılmasından sonra ülkenin en zenginlerinden biri oldu. Lonmin'de madencilerin katledildiği gün, Lonmin maden yürütme kurulu koltuğunda, hisselerin %8'ine sahip bir üye idi.

Farlam raporu, Ramaphosa'nın Lonmin sorumlusu olarak, ANC hükümet çevrelerindeki ilişkilerini nasıl kullandığını, Marikana grevinin

bir cinayet şebekesi olarak ilan edilmesini sağladığını ve katliamdan bir gün önce grevi en kısa sürede bitirmek için yerel polis güçlerinin "tüm olanakları" kullanmaları için yönlendirdiğini anlatıyor.

Sonuçta Farlam raporu, kendi mantığı çerçevesinde hareket ederek Ramaphosa'nın katliamda sorumluluğu olmadığını belirtiyor ve Lonmin madenin ortaklarından birisinin ilişkilerini kullanarak kendisine zarar veren bir grevi bitirmek istemesinin normal olduğuna vurgu yapıyor. Kazanç hırsı ile tutuşan bir burjuvazi için kokuşmuş dünyalarında, kârlarını korumak için her türlü katliamı normal bulmalarında bir sorun yok!

Rapor, devleti haklı çıkarmak mantığıyla hazırlandığı için sonuçta da ikiyüzlü davranma zorunluluğuyla karşılaştı. Ama içeriği nedeniyle kitleler arasında çok hızlı ilgi görmesi de rastlantı değil. Çünkü satır aralını okumasını bilenler için açıkça, Güney Afrika iktidarını tartışılmaz bir şekilde mahkum ediyor.

Çünkü kitlelerin büyük çoğunluğu feci bir yoksulluğa sürüklendi ve bu ortamda şiddet, günlük yaşamın bir parçası haline geldi ve de her yürüyüş her grev, yoksulların saflarında ölümlerle sonuçlanıyor. LO (24.07.2015)

İran:

Düinkü düşmanlar, yarıki dostlar

ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya dış işleri bakanları ve de onlara katılan Rusya ve Çin meslektaşları, 14 temmuzda Viyana’da, İranlı meslektaşları Muhammed Zarif ile anlaşmaya vardılar; İran ekonomisini yıllardan beri boğan uluslar arası ambargo ve yaptırımlar kaldırılacak ve buna karşılık olarak İran nükleer enerji sanayisini askeri amaçlar için kullanmayacak.

Aslında, İran nükleer sorunu arkasında, başka konular var. Uzun yıllar boyunca emperyalist güçlerin desteklediği Rıza Pehlevi’nin, kitlelerin ayaklanması sonucunda 1979’da iktidardan düşürülmesinin ardından kurulan İran İslam Cumhuriyeti, 30 yıl boyunca ABD’nin baskılarına maruz kaldı.

Sorun bu mollalar diktatörlüğünün Batılı emperyalist güçlerin çıkarlarına ters olmasında değildi. Çünkü onlar, bunun gibi bir sürü gerici gücü destekliyor. Onlar için sorun yeni rejimin fazla uzlaşmaz olması ve de Batılı güçlere karşı uzlaşmaz tavırlar takınmasıydı.

ABD’nin 2003’de Irak’a yaptığı müdahale ve ardından gelen kargaşa ve bunun da IŞİD müdahalelerinin sonucu olarak daha da büyümesi, somut durumu değıştirdi.

İran, Irak’ta IŞİD’e karşı müdahalede bulunmaya başladı ve bazı milis güçleri silahlandırıp mali yardım yaptı. Böylece birkaç yıldan beri İran, ABD emperyalizmin siyasetinin fiili destekleyici konumuna geldi.

Üstelik İran, tamamen istikrarsızlığa sürüklenmiş bir

durumda olan bölgede istikrarlı bir rejim olarak görülüyor.

Tüm bunlara ek olarak bazı uluslar arası büyük şirketler ki bunlar sadece ABD’li olanlarla sınırlı değil, yeniden İran pazarına dönmek için baskı yapıyordu. İran gaz rezervi olan ülkeler arasında dünyada ikinci ve petrol rezervlerinde ise dördüncü sırada.

Ayrıca İran, bir kısmının yüksek satın alma gücü olduğu yaklaşık 80 milyon tüketicisi olan bir ülke. Şubat 2014’te Fransız büyük patron çevrelerinden yüze yakın kişi, İran’a karşı uygulanan ambargonun kısmen kaldırılmasını fırsat bilerek, temaslar için gitmişti.

İran’daki iktidarın bir diktatörlük olmasının onları rahatsız etmediği açıkça görülüyor. Batılı yöneticiler için böyle bir şey hiç rahatsız edici değil, çünkü böyle ortamlar, çok uluslu büyük şirketlerin kârlarını güvence altına alan bir toplumsal istikrarı sağlıyor. LO (17.07.2015)

Tunus'ta emekçilere karşı olağanüstü hal

4 temmuzda, Sousse’da 38 kişinin öldürüldüğü katliamdan 8 gün sonra, Tunus Başkanı Beji Kaid Essebi, tüm ülkeyi kapsayan ve gerektiğinde uzatılacak olan, 30 günlük olağan

üstü hal ilan etti. Böylece orduya, polise ve tüm yetkililere olağan üstü yetkiler verildi.

Resmi açıklamaya göre bu karar, terörizme karşı mücadele etmek içinmiş. Ama ilk uygulamalar, grevlerin ve emekçilerin eylemlerini yasaklamaya hizmet etti. Başkanın konuşmasını Gafsa ve Redeyef fosfat maden havzalarındaki madenci grevlerine saldırmakla başlaması bir rastlantı olmasa gerek.

Evet, birkaç aydan beri ülkede grevler giderek farklı iş kollarında yayılıyor. Örneğin Gafsa bölgesinde nisan ve mayıs aylarında madenlerde grevler yaşandı ve yapılan anlaşmalar sonunda hükümet, bin 500 madenciyi işe almak zorunda kaldı. Bu bölgede yoksulluk diz boyu. İşsizlik ve sefalet yüzünden protesto yürüyüşleri yapılıyor, yollar kesiliyordu ve grevler karşısında hükümet aciz duruma düşmüştü.

Şimdi ise hükümet teröristlerin katliamlarının yarattığı tepkileri kullanıp emekçi karşıtı uygulamaları dayatmak istiyor. İslamcı Ennahda hareketi de hükümeti destekleyip suç ortaklığı yapmaktan çekinmiyor. LO (10.07.2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Suruç'taki vahşetin arkasında kapitalizmin kokuşmuşluğu var!

Suriye sınırındaki Urfa'nın bir ilçesi olan Suruç, Urfa'ya 38 dakika, Suriye'deki Kobane'ye 14 dakika uzaklıkta. Kobane'nin IŞİD'den kurtarılmasının yıl dönümünde, ESP (Ezilenlerin Sosyalist Partisi – Kürt mücadelesi çevresinde siyaset yapıyor ve seçimde HDP'yi destekledi) gençlik örgütü SGF (Sosyalist Gençlik Federasyonu), Kobane'ye eğitim ve tıbbi yardım amaçlı bir gezi örgütledi.

Türkiye'nin farklı illerinden gelen 350 kişinin katıldığı bu etkinliğin başlangıcı sırasındaki “canlı bomba” saldırısı sonucunda 32 kişi öldü, 104 kişi yaralandı. Ölenlerden birinin “canlı bomba” olduğu kesinleşti, birinin de ona yardım eden olduğu düşünülüyor.

Bu katliam, Nusra Cephesi'nin yine Suriye sınırında başka bir il olan Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde, Mayıs 2013'te gerçekleştirdiği 53 kişinin öldüğü, 100'den fazla insanın yaralandığı iki bombalı saldırının ardından ikinci büyük katliamdır.

İki büyük katliam arasında da, ölüme yol açan birçok saldırı yaşandı. Özellikle geçtiğimiz temmuz ayının başındaki genel seçim sürecinde, HDP'ye yönelik saldırılar yaptı.

HDP'nin seçim öncesi son mitingi olan ve çok büyük katılımın olduğu mitingde, arka arkaya iki bomba patlatıldı; 4 kişi öldü, yine 100'ün üzerinde yaralı vardı. O dönem, bu bombalamanın, mitingde kargaşalık yaratması ve çok daha

fazla insanın ölmesiyle Kürtleri kışkırtmak ve çatışma yaşanması nedeniyle seçimin ertelenmesini sağlamaya amaçladığı sıkça konuşuldu. Hatta, patlamayı protesto edenlere polis aracı TOMA'ların saldırması, polisin böyle bir duruma hazırlık yaptığının işareti olarak ifade edildi. Ancak beklenen olmadı. Kürt halkı sağduyulu davrandı.

Seçimin ertelenmesi, şüphesiz, “seçilmiş” cumhurbaşkanı olan Erdoğan'a yarayacaktı. Olağanüstü durumu bahane ederek, kendi partisini de ezerek, tek yönetici olacaktı. Bugün de bunu hedeflediğini söylemek mümkün.

Ancak esas önemli olan, Diyarbakır bombacısının, ailesinin ihbarı nedeniyle poliste

söylenen başka bir gerekçe değil, açıkça devlet desteğiyle veya görmezden gelinmesi yoluyla yapılan yardımla tüm bu katliamların yapılabildiği anlaşılıyor.

AKP'nin kanlı Suriye siyaseti

Bugünkü durum ne bir sürpriz ne de birden bire ortaya çıkmadı. Erdoğan'ın önderliğindeki AKP hükümeti, güçlenen burjuvazinin kendine “İslamcı” diyen kesiminin büyük isteği ve desteği ile bugünkü durumu adeta kendi eliyle hazırladı.

Şimdiki başbakan, Dış işleri bakanı iken “komşularla sıfır sorun” siyasetini başlatmış,

kaydının olduğu, hatta bir gün öncesinde, kaldığı otelde polis tarafından ziyaret edildiğinin ortaya çıkmasıdır. Şimdi hapiste yargılanmayı bekleyen bu genç, medyanın baskısı sonucu tutuklandı ancak, başka hiçbir araştırma yapılmadı. Sonuçta bugün, Suruç bombacısıyla tanıştıkları, Suriye'de birlikte savaştıkları, ortaya çıktı. Üstelik o da poliste kayıtlı.

Tüm bu bilgiler, polis ya da MİT zafiyeti, sınır ihlali veya

Erdoğan, Esad, Papandreu, birlikte eğlenmişlerdi. Türk burjuvazisi, Ortadoğu'ya açılmak, iş yapmak, bölgedeki inşaat ve petrol işlerinden pay istiyordu. İslamcı patronlar, bakanlarla Suriye'de özelleştirilen çimento fabrikalarını satın aldılar, büyük inşaat işlerine yatırım yaptılar. Katar'dan çıkan petrol, Suriye üzerinden Türkiye'ye getirilecek, işlenecek ve dünyaya satılacaktı. Suriye-Türkiye sınırındaki on

binlerce dönüm toprak, mayından temizlenip büyük tarım çiftliğine dönüşmesi işine girildi.

Tek eksik bıraktıkları, ABD, Rusya ve İran'ın onayını almaktı. Bir de elbette, herkes gibi 2008'de başlayan ekonomik krizi öngöremediler. Halkların isyanını ise zaten bilmek istemezlerdi.

Sonuçta, büyük emperyalist güçler devreye girince tüm planlar, buharlaştı. Erdoğan, kayıplarını geri almak için kendisini sıkıştıran burjuvazisi için tam tersine bir siyasete yöneldi. Şimdiki başbakanın "Komşularla sıfır sorun" siyaseti, "Şam'da namaz kılacağız" haline geldi.

Bundan o kadar emindiler ki, sınır illerinde "misafirhane" adı altında kamplar kurup Suriyeli "misafir" beklemeye başladılar. Hükumete bağlı basın, Suriye'nin üç ayda düşeceğini yazıp durdu.

Bu sınır kapılarında önce Türkiye'ye bağlı olduğu düşünülen Türkmenler, ardından Özgür Suriye Ordusu, ardından El Nusra Cephesi militanlarına eğitim verildi, silahlandırıldılar ve çatışmaya gönderildiler. MİT aracılığıyla turlar dolusu silah ve cephane, çantalar dolusu para akıtıldı.

Bugün Türkiye'nin güney komşusu, doğuda Irak değil Kürdistan, batıda Suriye değil IŞİD ve PYD'nin oluşturduğu yönetim. Buna rağmen hükümetin önceliği, sınırda bir Kürt devletinin kurulmasını önlemek! IŞİD, ancak ondan sonra geliyor! Hatta Esad yönetiminden bile daha sonra geliyor. IŞİD kuşatması altındayken Kobane'ye yardım gönderilmesi için Kürt illerinde, silahlı çatışmalara varan büyük

gösteriler yapılırken Erdoğan, "Kobane düştü, düşecek" diyerek, nelere öncelik verildiğini ağızından kaçırmıştı.

Bugün, ADB'nin ve Avrupa Birliği'nin önceliğini IŞİD'e vermesi nedeniyle yaptığı baskılar sonucunda, hükümet pozisyon değiştirmeye yöneliyor. Ama hiç acelesi yok.

İşsizliğin ve yoksulluğun acı sonuçları

İki bombacı yetiştiren Adıyaman, Urfa'nın kuzey komşusu. 600 bine yaklaşan nüfusun olduğu ilde, resmi işsizlik oranı %15 ile Türkiye'de beşinci sırada. İşli olanların çoğu da mevsimlik tarım işçisi veya geçici, kaçak çalışıyor. Üniversite mezunu gençler, ya bütün gün kahvelerde oturuyor ya da 20-30 lira karşılığında hamallık yapıyor. Aynı zamanda intihar rekoruna da sahip olan Adıyaman'daki bu durum birkaç kez basına konu olmuştu. Şimdi tüm bu ortama, Suriyeli göçmenlerin etkileri ekleniyor.

Bir yanda, işsizlik; iyi kötü bir üniversite okusa bile gençlerin peşini bırakmayan işsizlik, düzenli bir yaşam kuramamanın dışında bir şey vermeyen Türkiye'nin kapitalist düzeni diğer yanda 5 bin dolar maaşla "cihatçı" olma gururu ve

cenneti vaat eden radikal İslamcı örgütler var.

Son bilgiler, Adıyaman'a bini aşkın gencin cenazesinin geldiği yönündü. 750'si YPG saflarında, kalanı IŞİD ve benzeri örgütlerin saflarında öldü. Arkalarından bol sloganlı bir cenaze töreni veya camide dua töreni yapılıyor.

Devlet, tümüyle ölmeye gitmek isteyenlere hiçbir şekilde müdahale etmiyor! Bunun da ötesinde, gençleri kendini patlatacak, toplu katliam yapacak derecede vahşileştiren yaşam koşullarının iyileşmesi için de hiçbir şey yapmıyor!

Tam aksine Erdoğan ve AKP hükümeti, emperyalizmin Ortadoğu'daki bölücü siyasetini ülke içinde sürdürüyor. Çok eski kökleri olan ve "çözüm sürecine" rağmen sonu gelmeyen Kürt düşmanlığına, başka milliyetlere düşmanlığı, mezhep hatta tarikat ayrılıklarını da ekliyor. Bu siyaset, bir arada, birbirine geçmiş şekilde yaşayan, çalışan, sosyal, ailevi ilişkileri olan toplumda müthiş bir kargaşa, korkuya yol açıyor.

Kaybedecek çok şeyi olan Erdoğan ve çevresi, hiçbir değişiklik istemiyor ama CHP ile koalisyon kurma ihtimali olan AKP, bunu bahane edip siyaset değişikliğine gidebilir. Burjuvazinin en büyük ve önemli bir kesimi bunu istiyor.

Elbette hükümetin manevraları, burjuvazinin çıkarları temelinde olacak. Türkiye dahil tüm Ortadoğu halkları, kendi çıkarlarını yine kendileri dayatmalı. (28.07.15)

Güncel... Güncel... Güncel...

Reformizmin çıkmazı

Yunan kitlelerini destekleyenler Çıpras'ın referanduma ihanet edişi ve teslim oluşunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

Çıpras, kemer sıkma siyasetlerini teşhir ederek ve en yoksulları koruma, asgari ücreti arttırma, emekli aylıklarını yükseltme vaadiyle seçilmişti. Bunlar, Çıpras'ı sömürülenlerin temsilcisine dönüştürmedi. Aslında hiçbir zaman böyle bir iddiada bulunmadı. Her zaman kapitalist düzen çerçevesinde kaldı, burjuvazinin hakimiyetine karşı çıkmadı, borçların ödenmemesini savunmadı. Yani tefecilerin ülkesinin gelirlerine el koymasına karşı değil. Onun yaptıkları ülkesinin "egemenliği" ve "onurunu" içindi.

Çıpras, Avrupa Birliği parlamentosunda "bağımsız bir hükümet olarak borç yükünü hangi alanda ve ne kadar arttıracığımıza bizim karar vermemiz gerekir" demişti. Bu gibi sözlerle, burjuvazinin Avrupa Birliği'ndeki temsilcilerine, seçilmiş olması yoluyla baskı yapabileceğini mi umuyordu? Büyük burjuvazi, seçimde onaylanmayı hiç de takmıyor! Onun esas hakimiyeti seçimden değil, bankalara, fabrikalara, ticaret ağlarına, kısacası tüm ekonomiye el atmasından!

Şüphesiz Çıpras, borç verenleri mantıklı davranmaya çekmek istedi. Çünkü dayatılan kemer sıkma uygulamaları; ülke

ekonomisini geriletecek ve de borç ödemeyi daha da azaltacak. Ama sabrı tükenen burjuva temsilciler, bu durumu fırsat bilip bütün halklara siyasi bir ders vermek ve de kendilerine karşı çıkmanın mümkün olmadığını göstermek istedi.

Çıpras burjuvaziye saygılı olduğundan, hem uluslararası hem de Yunan burjuvazisine karşı hareket edip güç dengesini değiştirmek için gerekenleri yapmaya çalışmadı. Kendi burjuvazisine biraz olsun bedel ödetmek için ille devrimci olmaya gerek yok. Çıpras, bunu bile yapmadı. Örneğin Yunan gemi sahiplerinin ve Ortodoks kilisesinin vergi ödememe ayrıcalığına bile dokunmadı. Sermayenin denetlenmesine aylarca karşı çıktı ve böylece büyük sermaye sahipleri, milyarları yurt dışına kaçırdı ve sonuçta bankalar battı.

Büyük güçlerin, ülkelerindeki hakimiyetini biraz azaltmaya çalışanlardan en kararlı olanı Kastro idi. Kastro bu yolda en ileri gideni, çünkü gücünü köylü ayaklanmasından, harekete geçmiş kitlelerden ve de Sovyetler Birliği'nin desteğinden alıyordu. Ancak Kastro'nun temel tercih olan kapitalist düzenden çıkmama, onu da, bugün somut olarak gördüğümüz gibi emperyalizm boyunduruğundan kurtulmaya yetmedi.

Çıpras'ın sadece seçimle sınırlı olan girişimi, feci bir teslimiyetle sonuçlandı. Yunanistan'da yaşananlar açıkça şunu gösteriyor; sömürülenlerle burjuvazinin çıkarlarını birlikte yürütmeye çalışmak boşuna.

Reformist ve milliyetçi önderler, sermayenin hakimiyetini biraz olsun iyileştirme iddiasıyla, sömürülenleri aldatıyor. Sınıf savaşları çok feci ve acımasız. Ekonomik kriz nedeniyle kitleler harekete geçmeden, güç dengesini değiştirmeden ve de iktidarını tümünden kaybetme korkusuna kapılmadan, burjuvazinin en küçük bir tavizi bile vermeyeceği kesin. Yunanistan'da kitleler yaşayarak gördüler; en yoksulların ücret ve emeklilik aylıkları bile yukarıdan gelecek bir kararla korunamaz. Kitleler, temel çıkarlarını ancak harekete geçerek, mücadele ederek koruyabilir.

Ümit ederiz ki sömürülenler temel isteklerinden vazgeçmez ve de Çıpras hükümetinin dayatmak istediği yeni kemer sıkma kararlarını kabul etmezler. Ama tüm bunların da ötesinde gerek Yunanistan'da gerek diğer ülkelerde emekçiler, temel ihtiyaçlarının da ötesinde mücadele ile güç dengesini değiştirerek herkese bir iş, normal bir ücret ve emeklilik aylığını güvence altına almalı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.